

Sagen ved dette Ministeriums Magtstilling, at til Trods for de Herrers Stormægtighed, er de øjensynlig angst for at gøre andet, end hvad de kan faa de to andre Partier til at gaa med til. Landstinget er virkelig vokset op til at have en saadan Betydning under den nuværende Situation, som det ikke har haft nogen Sinde siden det saakaldte Systemskifte i 1901. Det er det politiske Resultat af det Enevoldsregimente, dette Ministerium fører.

Jeg vender imidlertid tilbage til Forholdet imellem det ærede Medlem fra Æbeltoft og den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister vilde altsaa paastaa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft i Gaar var optaget af at uddybe en Kløft imellem det konservative Folkeparti og Venstre og af at tage behørig Afstand fra os for at nærme sig Ministeriet og derved skabe det tilstrækkelige Grundlag til at forhandle paa. Men naar man skal holde sig til, hvad der er blevet sagt, er unægteligt det Billede, som fremstiller sig for den, der bruger sine Øjne, et ganske andet. Derfor vil jeg meget advare den højtærede Handelsminister imod at tro, at noget Parti her virkelig skulde være med til at realisere, som han udtrykte sig, Ministeriets Hensigt i dens fulde Omfang. Nej, man har accepteret Princippet. Man har givet en Slags Principindrømmelse, men i øvrigt staar det allerede nu fast, at det, som netop skulde være det fine og fikse, det originale ved dette Lovforslag, det geniale Paafund af den ærede Indenrigsminister, Bruttobeskatningen, kommer han ingen Vegne med. Dernæst bliver Vilkaarligheden, Ministerenevælden, med Hensyn til Spørgsmaalet om at sætte Afgiften op og ned, Ministerens personlige Beskatningsret, ogsaa frataget ham. Men saa havde han endnu en Reduite tilbage. Den ærede Indenrigsminister sagde, at paa eet Punkt vilde han staa fast, dèr var der ikke Tale om Forhandling, han vilde ikke lade sig berøve den Myndighed, som Prisreguleringsloven af 12. August 1914 havde givet ham, han vilde fremdeles have fri Dispositionsret over Fonden. Men ogsaa fra denne Reduite blev han netop i Gaar fordrevet, ogsaa ud af denne sidste Skanse blev han drevet af det ærede Medlem fra Æbeltoft, idet denne var dristig nok til at forlange faste Regler for Anvendelsen af Midlerne og en virkelig Kontrol dermed.

Naar den ærede Indenrigsminister talte belærende til det ærede Medlem fra Æbeltoft om, at han skulde ikke tale om Rigsdagen, han tilhørte kun et Parti, som oven

i Købet var Mindretal, de Dage var forbi, da Venstre betød noget, i Dag betød kun Koalitionen, Socialdemokrater og Radikale, noget, saadant et Ord som „Rigsdagen“ skulde det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke tage i sin Mund, vil jeg dog tillade mig at mene, at enhver af os, som sidder paa Rigsdagen i Kraft af et Folkevalg, er, om jeg saa maa sige, uværdigen en liden Anpart af Rigsdagen, og at det ærede Medlem fra Æbeltoft lige saavel har Lov til at tale om, hvad „Rigsdagen“ agter eller ikke agter at gøre, som enhver anden Rigsdagsmand. Den eneste, som absolut ikke kan tale paa Rigsdagens Vegne, er Regeringen, for den Aand, som gaar igennem Forfatningen, gennem alle moderne Forfatninger, er: at paa den ene Side stiller man Rigsdagen, paa den anden Side Regeringen som to Faktorer overfor hinanden, saa den ærede Indenrigsminister kan i hvert Fald ikke tale paa Rigsdagens Vegne.

Det, som det ærede Medlem fra Æbeltoft krævede, var en virksom Kontrol, ikke Lejlighed til at øve Kritik bagefter, thi overfor alle Bemærkninger, der var kommet om Ministerenevælde og Henvisninger — nogle for det nuværende Ministerium smigrende Henvisninger — til Frederik den Sjettes Tid, svarede den højtærede Indenrigsminister blot dette: Men Gud, Sagen vil en Gang senere blive underkastet Rigsdagens Kritik; naar det hele er et fait accompli, naar Pengene er brugte, og der ikke er noget at gøre mere, kan I godt faa Lov til at snakke den ene Dag efter den anden om det. Dertil svarede det ærede Medlem fra Æbeltoft — og deri tror jeg, at vi alle maa være enige med det ærede Medlem —: Det er ikke det, vi saa meget bryder os om. Det, vi bryder os om, er, at Rigsdagen som Faktor er medvirkende, medbestemmende, at den øver en løbende Kontrol. Den højtærede Handelsminister sagde, at det var taabeligt af disse Redere, at de ikke tog imod den Aftale, de underhaanden kunde have faaet. Ja, underhaanden kunde have faaet! Vi er under det nuværende Styre kommet meget for meget ind paa det underhaands. Vi trænger til at faa alting frem i Dagens fulde Lys, alting frem til Rigsdagens Medvirken og derved for Dagens fulde Lys. Vi skal ikke have disse Kontrakter, Overenskomster, underhaanden, hvorved Ministeren altid under Forhandlingerne staar som den overlegne, som den overvældige Part i Forholdet overfor enkelte private erhvervsdrivende. Den ærede Indenrigsminister henviser til, at vi kan faa Kommissioner med Rege-